

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1740. usque ad annum 1742

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1787

VD18 90119649

§. 60. Caroli Vincentii Ferrerii ex eodem Ordine Cardinalis extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67882](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67882)

Sæc. XVIII.
A.C. 1742.

eum frequenter Benedictus XIV., qui illum suum Theologum, ac Status Bononiensis Protectorem nominaverat, visum ibat, ac morienti adstiturus advenerat; jam tum vero vix uno momento vita superstes Cardinalis die vigesima octava Septembris anno ætatis septuagesimo octavo obiit. Exequiis adfuit Pontifex cum toto Cardinalium Collegio in Ecclesia S. Mariæ supra Mineravam, inde ejus cadaver, uti testamento caverat, ad Ecclesiam titularem S. Sixti translatum humili loco terræ mandatum est, cum brevi inscriptione, quam ipse vivens incidendam curaverat.

§. LX.

*Caroli Vincentii Fererrii Cardinalis
extrema.*

Alterum Dominicanæ Familiæ decus & illustre sydus hoc anno extinctum est Carolus Vincentius Maria Ferrerius Niciæ in Pedemontio die decima tertia Novembris anno supra millesimum sexcentesimo octogesimo secundo natus. Nobilis & pervetusta Ferraria familia Principatum Maseranum clientelari obsequio sacræ Sedi obnoxium possidet. Habuit Carolus Patrem Bartholomæum, & Matrem ex stemmate Taumbrum ortam, a quibus prima virtutum

tutum semina, & a Majoribus suis pietatis vestigia insequendi ardorem hausit. His incitamentis accessit ingenii acies, memoriæ felicitas, & sedula Institutorum cura: prævaluit quoque in eo animus ad sanctiora vitæ instituta propensus; quapropter vix pueritia egressus a suis Genitoribus summa ope impetravit, ut animi sui candorem adversus mundi fuligines in candido FF. Prædicatorum Ordine tutum reddere posset. Exacto demum tyrocinii anno, votisque Deo nuncupatis sacratiores scientias cum virtutum exercitationibus tam felici nexu conjunxit, ut paulo ante discipulus jam consummatus Magister audiret, & in variis sui Ordinis Collegiis Confratres suos sacræ Theologiæ præceptis utilissime imbueret. Nec tamen diu tantum scientiæ lumen sub claustrali modio abscondi poterat; communi enim eruditorum applausu excitatus Marchio Ferrerius de Ormea, apud Victorem Amadæum Sardiniae Regem primæ admissionis Minister Taurinensem Universitatem nunquam clariori sydere illustrandam putabat, quam si Carolus eidem publicus Theologiæ Professor daretur. Nec opinioni defuit successus; quippe Ferrerius non modo in scholæ cathedris Theologiæ arcana cum summa laude publice tradidit, sed etiam e

sacro

Sæc. XVIII.
A. C. 1742.

facro suggestu audientium animos ad morum emendationem tam rapida eloquentiæ vi attraxit, ut in Provincia Provinciæ Alexandrinus Episcopus nominaretur. Romam igitur delatus, atque a Benedicto XIII. Papa perbenigne exceptus ab eodem in Episcopum consecratus est. Inde ad Diæcesin suam profectus, pientissimus juxta ac Pastor optimus in primis curis habuit, res Dei cultum & salutem animarum spectantes: tanta demum erant ejus merita, ut non possent, nisi a potentissimi Regis commendatione satis ad æquitatem expendi, tantaque virtus, ut non potuerit nisi summi Pontificis encomio digne celebrari, & ipsa etiam Purpura remunerari. Nec quicquam in ipso a fortuna, opibus, aut favore mutuatum est, tota ejus eminentia a meritis profluxit: quapropter Victor Amadæus Rex pensatis haud levibus obsequiis Regiæ domui a Ferrerio præstitis, hunc Præslalem ad altiora promoveri ardentem desiderabat, & Pontifex proprio impulsu evehere decreverat: idem consilium quoque Marchio Ormea Regis sui nomine summo Pontifici suggestit, qui etiam Regis voluntati eo lubentius annuit, quo ardentius ipse Virum optime meritum, sibi que peracceptum extol-
re,

re, & universo Prædicatorum Ordini Sæc. XVIII.
 novum addere ornamentum gestiebat. A. C. 1742.
 Igitur die septima Julii anno 1729. ha-
 bito, ut vocant, *Consistorio* secreto Fer-
 rerium his verbis commendabat: *Inten-*
dimus Venerabilem Fratrem Vincentium
Ferrerium nostri Ordinis Prædicatorum,
sacrae Theologiæ Magistrum, & in pub-
licis Universitatibus per plures annos Ar-
tium, & sacrae doctrinæ Lectorem lauda-
bilissimum Episcopum modo Alexandrinum
creare Cardinalem. Hujus Viri electio
 Regem ingenti affecit gaudio, utque
 Purpuram novo auget splendore, neo-
 Purpuratum Abbatia S. Mariæ de Co-
 burro, & illa S. Mauri Taurinensis, ac
 denique alia S. Stephani Iporagiensis
 unacum copioso pecuniarum subsidio
 honorabat. Eodem adhuc anno Fer-
 reri ab Episcopatu Alexandrino ad
 Vercellensem translatus, accepto di-
 plomate Regio supremus Victoris A-
 madei in urbe administer ac Sabaudicæ
 Domus arcanorum arbiter nominaba-
 tur. Erubuit sane purpuratus Ferrerii
 candor ad tantos sibi impensos honores,
 ac propterea solemnem pro Legatorum
 more ingressum in Romanam urbem ha-
 bere constanter renuit. Cedendum ta-
 men erat Cardinalis Finii & Ormei Mar-
 chionis postulationi, qui Regiam Pur-
 puram in purpura tanti Præsulis univer-
 so

Sæc. XVIII.
A. C. 1742

so orbi magis conspicuam fieri petebant. Ut ergo Regi debitam exhiberet gratitudinem, nulli pepercit labori, ut diffidia dudum inter Sabaudia Domum & Sedem Apostolicam ferventia tandem componerentur, quod & non modo effecit, sed & favores Regia expectatione majores procuravit; propterea tamen a Clemente XII., qui Benedicto XIII. fatis functo successerat, minus benigne excipiebatur, ac resuscitatis controversiis circa res beneficiarias prohibebatur, ne Abbatia S. Stephani sibi a Rege concessæ possessionem nancisci posset. Ea res Sabaudia Regem tantopere offenderat, ut Cardinalem Roma in patriam redire rogaret, qui etiam ad Vercellensem suam Ecclesiam reversus, ibidem per plures annos commissi sibi Pastoralis officii partes omnes strenue expleverat, tandem vero molesta phthisi consumptus, die nona Decembris vitam cum purpura exiit, annos natus sexaginta & unum. Sepultus est in Ecclesia sua Cathedrali.

§. LXI.

Cajetani Cardinalis de Stampa elogium & mors.

Postremus ex Purpuratis, qui hoc anno vivis erepti fuerant, erat Cajetanus